

Přepis rozhovoru s Teal Scott

(21.6.2013)

K: Haló?

T: Slyšíš nás?

K: Už mě slyšíte? Jo?

T: Jojo, už tě slyšíme.

K: Asi to bylo těma sluchátkama... no, to nevádí. Snad už to teď bude dobrý. Bezva. Omlouvám se za ty problémy s technikou, ale aspoň nejste jediní, kdo je mívá. Ahoooj! Strašně ráda vás poznávám!

T: Ahoj!

K: Ahoj a díky, Blaku! Ahoj Teal! Nemůžu uvěřit tomu, že s tebou mluvím. Přijdu si jak když mluvím s nějakou hvězdou nebo tak něco. Skoro jako pubert'áčka, co se setkala s Justinem Timberlakem. Je to pro nás vážně čest a moc ti děkujeme, že jsi nám umožnila s tebou mluvit, protože jednak je dnes Slunovrat, což je výjimečný den takže to je skvělá příležitost... no, ale možná bych ti nejdřív ze všeho měla říct něco o nás, protože toho nejspíš moc nevíš?

T: Jasně, povídej!

K: Takže já a moje nejlepší kamarádka

J: Ahoj Teal! Ráda tě poznávám!

K: Tohle je Jana, moje nejlepší kamarádka, se kterou máme v České republice blog o zdravém životním stylu. Jmenuje se Jako rybička, protože v češtině máme takové přirovnání, že je někdo zdravý jako rybička. Já vim, je to divný. Nevím, jak to vzniklo, ale možná je to tím, že tu nemáme moře a tak vlastně nevíme, jak má zdravá ryba vypadat. Prostě píšeme o zdravém životním stylu a snažíme se pěstovat a pomáhat lidem budovat pozitivní návyky a vůbec postoj k životu. Máme rádi pozitivní přístup k věcem a tak. Začaly jsme jako dvě holky, co pořád držely diety a neměly rády svoje tělo a pak nám došlo, že je mnohem lepší, když má člověk sám sebe rád. A tak jsme o tom začaly psát. No a pak jsem nějak, už ani nevím jak, narazila na jedno video z nějakého tvého workshopu. A jen jsem si říkala, tyjo, tahle holka je úžasná!

Říká přesně to, co jsem si vždycky myslela, ale nikdy jsem to nebyla schopná takhle formulovat. A tak bych se o tobě v tomhle rozhovoru ráda dověděla něco víc, protože... já jsem jednou z těch, kdo teď překládá tvoje videa do češtiny. Dělam to já a Juraj, což je ten klučina, s nímž jsi měla rozhovor minulý víkend. My jsme teď asi dva hlavní překladatelé tvých videí v Čechách.

T: To je bezva!

K: A já vlastně ani nevím, jestli víš, jak moc jsi tady a na Slovensku slavná? Víš o tom a nebo ne?

T: Mám s tím spíš... mimotělní zkušenost, protože mě tam k sobě poslední dobou voláte. Takže jo i ne. Osobně a fyzicky odtamtud nikoho neznám, ale na nehmotné úrovni to rozhodně cítím.

K: Aha, to je bezva. Mně to totiž přijde děsně zajímavý, že zrovna v České republice jsi tolik populární. Dělala jsem si takový průzkum tvých videí, jestli existují překlady v nějakých jiných jazycích a nic jsem nenašla. Všechno je v angličtině a pak jen v češtině a slovenštině. A to je fakt úžasný, protože my jsme byli dlouho považováni za největší národ ateistů a agnostiků na světě. A Češi jsou taky obecně dost skeptici... nebo aspoň bych řekla, že jsou.

Proto je fakt zajímavé, že jsi tu tak oblíbená, protože to ukazuje, že je to vlastně úplně obráceně. Že lidé tu ve skutečnosti jsou hrozně duchovně založení, že mají svojí víru a spoustu věcí, ve které věří. A když potom přijde někdo jako ty, nějaký charismatický učitel, tak ho zbožňují.

Ale protože jsem se dopídila, že jsi měla narozeniny, tak bychom ti chtěly popřát! Všechno nejlepší!

T: Jéé, díky, měla jsem svojí první oslavu a byla to paráda!

K: Fakt?

T: Předtím jsem nikdy žádnou neměla, protože když jsem žila s rodiči uprostřed divočiny, tak naši nejbližší sousedi žili asi 50 mil daleko. Kolik je to kilometrů nevím. No, prostě je to hodně daleko, takže jsem nikdy žádné oslavy nemívala.

K: A užila jsi si to?

T: To se ví!

K: No... ale to, co mi na tobě přijde opravdu zajímavé, je, že když jsem začala

koukat na tvá videa a vlastně i teď, když dělám ty překlady, tak způsob, jakým předáváš svoji filosofii na mě působí jako... že to prostě není možný! Přejde mi úplně neuvěřitelné, že jsi tak krásná, tak moudrá a na všechno máš odpověď! Vždyť není nic, co bys nevěděla! A proto jsi pro mě taky takovou autoritou. Je to skoro jako když koukáš na film a vidíš ty herce a tak nějak víš, že jsou to taky "normální" a "obyčejní" lidé, ale vlastně ne, protože je znáš v jenom velmi specifických rolích.

A tak si je nedokážeš představit v běžných životních situacích, jako že se třeba hádají s kamarády, něco jedí a tak. Ale potom jsem s tebou viděla nějaký rozhovor, jako třeba ten s Jurajem, a tam jsi prostě "obyčejná holka" a doufám, že se neurazíš, že to takhle říkám, ale prostě jsem měla pocit, jako bys najednou byla někdo, s kým bych klidně šla jen tak na kafe. A jen tak si povídala.

A tak bych se tě asi chtěla zeptat, Kdo jsi, Teal Scott?! Cítíš se víc jako duchovní učitelka a nebo jako... protože občas to vypadá, jako bys ani nebyla člověk. Jako bys byla anděl nebo něco a pak zase "ukážeš svou lidskou tvář." A člověk má pak pocit, jakože bys pak klidně mohla být jeho sousedka. Takže bych se chtěla zeptat. Pokud bys měla sebe sama nějak definovat, kdo bys řekla, že jsi? Uvědomuješ si na sobě víc svojí spiritualitu a ty věci, které děláš i na profesionální úrovni a nebo si prostě přijdeš spíš jako obyčejná holka? Přestože jsme samozřejmě v podstatě všichni svým způsobem jedineční a unikátní... Co bys řekla?

T: Nikdy jsem si nepřišla normální. Částečně proto, že jsem nikdy mezi lidmi úplně nezapadla... nebo teda teď už jsem se to naučila, ale neřekla bych, že si přijdu jako běžný člověk. Protože mi přijde, jakobych měla dva aspekty. Mé vyšší já, se kterým jsem neustále plně v kontaktu, můžu se na něj plně napojit

a ani si pak neuvědomovat právě všechny ty své hmotné problémy a vlastně si tak přijdu jako dva lidi v jedné kůži. Mým každodenním úkolem je tyhle dva lidi sladit. Dává to smysl?

K: Jo.

T: A pokud mám být úplně upřímná, tak musím říct, že je to pěkně nepříjemné, protože někdy přepnu do modu, kdy přestože 100% znám všechny vesmírné zákony a pravdy, tak se začnu zaměřovat na to, jak jsem zrovna naštvaná, že je nepořádek v kuchyni. Takže můj život je tak trochu snahou o navrácení se k tomu, kdo opravdu jsem, což je někdo, kdo je absolutně nad věcí. Neexistuje žádná otázka, kterou bych neuměla zodpovědět prostě proto, že mám přístup k Akašické kronice.

Ale přitom pořád bojuju s hmotnými problémy. Dohlížím dostatečně na svého syna? Je šťastný? Co se děje s mými vztahy... prostě tohle všechno.

K: Takže se se všemi těmihle problémy potýkáš?

T: No jasně! Dokonce mě to hodně trápilo i kvůli kariéře, protože ještě donedávna lidi neočekávali, že se budou duchovní učitelé zabývat pomíjivými problémy, což jsou věci, které jsou součástí hmotné dimenze, jako třeba hypotéka, děti, vztahy a takové věci... a prostě do teď jsme se dívali na duchovní učitele jako na někoho mimo "nás".

My jsme ti "ostatní", ti, co se lopotí a nevědí si rady s tím, jak ty vesmírné zákony převést do praxe, zatímco "oni" ničím z tohohle, co "my" řešíme, zasažení nejsou. Ironií je, že tak to vůbec není. Myslím, že přestože nám tenhle pohled zvnějšku často pomáhá, ve výsledku je pro nás v kontaktu s veřejností

spíš škodlivý, protože vážně u lidí vytváří pocit, že existujeme "my" a potom "oni", duchovní učitelé. A to v lidech ve výsledku vytváří pocit, jakože nikdy jako ti "oni" nebudou.

Jakmile totiž máme představu o tom, jak bysme měli vypadat, začneme sami sebe trestat. Představujeme si, jací bysme měli být ve stavu duchovnosti a jakmile se začneme něčím trápit, tak nejen že se teda něčím trápíme, ale ještě si říkáme, "Krucinál! Tak jsem právě jako duchovní člověk zklamal. S někým jsem se pohádal a tudíž je se mnou něco v nepořádku."

Za prvé si myslím, že je pro nás tohle škodlivé a za druhé to není pravda. Protože když budeš mluvit s lidmi, kteří s duchovními učiteli žijí a to platí i pro historické, osvícené osobnosti jako byl Buddha, Ježíš a všichni podobní, tak zjistíš, že jejich zákulisní příběh je úplně jiný. Veřejnost tak trochu chce slyšet, že stav dokonalé osvícenosti je možný, přestože jí to vlastně zraňuje... ale prostě chce vědět, že je dosažitelný a proto v minulosti lidé odmítali všechno, co nebylo ze strany duchovních učitelů dokonale osvícené.

Proto jsem taky v poslední době tak odvážná, protože to, co dělám, je tak trochu považováno za kariérní sebevraždu. Upřímně, pokud jsi učitel a přiznáš, že taky máš nějaké problémy, tak máš po kariéře. Všichni tví následovníci tě opustí a nikam se neposouváš... Ale s tím já zásadně nesouhlasím! Proto taky dělám to, co dělám.

K: Já si myslím, že když ukážeš, že jsi taky zranitelná, tak díky tomu vlastně vytváříš mnohem silnější pouto se svým publikem, protože jim ukazuješ, že jsi vlastně jednou z nich a že oni tím pádem můžou dokázat všechno, co ty. To byla totiž mimo jiné jedna z otázek, kterou jsem na tebe měla.

Myslíš si... protože já osobně chápu všechno, co říkáš, po teoretické stránce. Ale nikdy jsem to vlastně nezažila v praxi. Když totiž třeba začnu

meditovat, tak se nudím, protože se nic neděje! Vždycky si říkám, "Tak co je? Už se to jako děje?!" Vždycky čekám, že se něco stane a tak se pak začnu nudit a jsem naštvaná, že tyhle věci neumím. Když potom poslouchám tebe, tak mi všechno přijde tak přirozené!

Ale všimla jsem si, že jsi v různých rozhovorech a videích řekla, že jsi se už narodila s určitými schopnostmi, které ti umožňují vidět věci, které jiní nevidí. Někde jsi řekla, že jsi se prostě tak narodila... se schopností přístupu ke všem těmto informacím. Proto mě zajímá, jestli si myslíš, že je pro někoho, kdo tyhle schopnosti od narození nemá, možné, aby dosáhl rovně vědomí, na níž jsi ty?

T: Teď mám trochu nutkání zavtipkovat... ale jasně. Chtěla jsem říct, že ne, ale jasně že jo! Kdyby to tak nebylo, tak bych nedělala to, co dělám. Je to jen otázka vstřebání/ napojení se na všechno to učení. Protože když se narodíme, tak to většinou ještě všechno víme. Ale v určitém okamžiku se rozhodneme vypnout svoje DNA, takže to najednou zapomeneme.

A já vlastně lidi učím, jak v sobě to vědění zase znovu zapnout. Jenom je takovou ironií, že nejdřív ze všeho se musí člověk naučit vnímat své emoce. Rádi si myslíme, že být šťastný... je to vlastně dost matoucí, protože ona spiritualita má dvě tváře. Jedna je "Být šťastný", druhá "Objevovat všechny existující dimenze" a lidé mají pocit, že se vzájemně vylučují. Ale není to tak.

Ony se naopak doplňují. Čím šťastnější jsi, což je samozřejmě "vedlejší účinkem" toho, že přestáváš vzdorovat svým problémům, tím, více se dostáváš do napojení na své vyšší já. A když se ti tohle povede, tak máš najednou přístup k multidimenzionální frekvenci a tudíž máš přístup i k informacím, které nepochází čistě jen ze 3. dimenze.

K: A jde tohle ruku v ruce s... protože když si třeba vezmeme kroniku Akáša, tak z toho, co jsem pochopila jde o mimotělní zkušenost. Zkrátka se k ní nelze dostat, pokud předem nezvládneš všechny možné kroky.

To byla vlastně jedna z otázek... protože bych asi měla říct, že jsme jich dostaly hrozně moc. Řekli jsme totiž lidem, fanouškům a čtenářům našeho blogu, že s tebou budeme mluvit a dostali jsme asi 220 otázek od všech, co tě prostě zbožňují a chtěli by znát všechny odpovědi. Proto bych se teď asi měla omluvit všem, na jejichž otázky se nedostane, protože to bysme tu musely být tak měsíc, abys na všechno mohla odpovědět.

Ale jedna z otázek, která mě zaujala i z hlediska praktického života, byla, Jak poznám, jestli už jsem nějakou emoci zdravě zpracovala a nebo jestli jsem jí v sobě potlačila... a prostě si jí nechci přiznat? Že mám prostě pocit jakože "tohle už mám vyřešené" a tak na to tak nějak zapomenu, protože si myslím, že to je za mnou a za 2 měsíce se to zase najednou odněkud jen tak vynoří a já si pak řeknu, "Jéééžiši! Tak možná jsem to zase až tak vyřešené neměla."

T: Takhle. Pokud chceme žít opravdový duchovní život, ten, co o něm všichni mluví, potom se musíme s mířit s tím, že některé věci nebudeme mít dořešené a uzdravené nikdy. Protože pokud něco potřebujeme "řešit", potom to "vyřešené" není. Vidíš v tom tu rezistenci?

Okamžik, kdy už ti nevadí, že se ti nějaká situace stále opakuje, je okamžik tak nízké rezistence, že už se ti to pravděpodobně ani stávat nebude. Ale i když svoje emoce opravdu popíráš a tlumíš, tak je to pořád nějaká aktivní vibrace. Takže nalaďování se na své emoce můžeme vlastně považovat za jakousi vědomost "před zhmotněním". Pokud jsme ale mimo kontakt s emocemi, potom se můžeme spoléhat jen na vědomost *po* zhmotnění".

"Na základě toho, že jsem v nějakém fyzickém rozporu s daným člověkem, vím, že jsem v sobě něco přehlížela." Proto se budou emoce odrážet ve vnější realitě i těm, co je v sobě tlumí a potlačují.

A proto taky říkám, že jedna z nejdůležitějších otázek, kterou si můžeme položit, je, "Čím jsem si k sobě tuhle situaci přitáhla?" Ale většina z nás se na tohle ve stavu, kdy se s někým hádáme, nebo kdy se dostaneme do bouračky, ptát nechce. V tu chvíli jsme ve stavu sebeobrany. Kdybychom situaci na chvíli nahlédli bez jakékoli viny, což je složka, která tu vůbec nemusí být. Tu si tam dodávají lidé. Když dokážeme vystoupit z pozice viny a dokážeme se zeptat,

"Čím jsem se na tuhle bouračku naladila?"

"Na co jsem dnes celý den až doteď myslela?"

"Jaký je můj obecný názor na auta?"

Ptejte se na tyto otázky a zkoumejte, jak dané situace odráží váš vnitřní stav. A to bude taky váš návod na to, jak a co v sobě možná potlačujete nebo popíráte. Proto je ale taky mnohem lepší dostat se právě do té pozice před zhomtněním, o níž pořád mluvím. Tzn. napojit se a zajímat se o to, jak se cítíš ve chvíli, než ti začne klesat nálada. A to je právě to, co se většina lidí odnaučila. Vy Češi, jste v tomhle extrémně dobří... "Když cítím něco negativního, tak není na místě to projevovat, nikdo na to přece není zvědavý a tak se seberu a budu dělat jakože nic."

Ale to je samozřejmě hrozný problém, protože potom nemůžeš svojí vibrační frekvenci "vyčistit" ani vylepšit. Takže i za cenu toho, že bude člověk možná vypadat trochu přecitlivěle, což bych tam u vás všem přála, tak je potřeba, abyste se, když začínáte pocítovat nějakou emoci, zastavili a prostě jí projevili.

Říct si, že pocítuji nějaký intenzivní emoční propad a zeptat se, co to způsobilo? Na co jsem myslela?

K: Já se směju, protože my jsme s Janou zrovna podobnou situaci zažily minulý týden, kdy jsem udělala děsnou scénu. A když jsem se uklidnila, tak jsem se právě sama sebe ptala, co se kruci stalo a kde se to ve mně vzalo? Ale prostě to tak nějak muselo jít ven, no.

T: Ale to jsem moc ráda! Protože kdyby si tohle lidi dovolili, potom by byli svému vyššímu stavu radosti mnohem blíž. Takže to, že jsi udělala scénu, bylo vlastně mnohem lepší, než kdybys ty emoce potlačovala a pak z toho měla zkažený celý týden, protože to by se přesně stalo. Jedno se pak totiž nabaluje na druhé. "Proč zrovna já?!" znáš to, ne? Stane se ještě to a to a ještě tohleto, až si nakonec řekneš, "Kašlu na to! Kašlu na to! Celej vesmír je proti mně!"

Takhle si přijdeme, když nám uniká, na co vlastně myslíme. No a jediný způsob, jak zjistit, na co celou dobu myslíš, je začít si všímat svých emocí. Protože naše mysl svým způsobem tvaruje energii v myšlenky a ty se potom "překládají" do těla.

Jenže vědomí dokáže tyhle myšlenky utvářet tak strašně rychle, že si je prostě nelze všechny uvědomovat. Taky proto když se na tebe třeba teď dívám, tak vidím myšlenku, další, další, další, ještě jednu, myšlenku na kterou se soustředíš trochu déle a zase další, další, další,....

Pokoušet se naučit tě, jak tohle zastavit, je prostě zbytečné, takže pro lidi je nejjednodušší říct si, "Moje pocity jsou odrazem mých myšlenek, takže pokud cítím něco extra silného, potom to znamená, že jsem jednu myšlenku držela dostatečně dlouho na to, že jí teď zaznamenávám i fyzicky.

K: Jako třeba to, že jsem nervózní z toho, že s tebou mám dneska rozhovor?

A je něco... co třeba nevíš, Teal?

T: Existuje celá řada věcí, které nevím a neumím! Měla bys mě vidět, když se snažím mýt nádobí nebo zapnout počítač! Je toho TOLIK co neumím a taky jsem strašně zvědavá! Rozhodně bych třeba nemohla jít jen tak z fleku foukat sklo nebo tak něco. A je tolik věcí, které lidé v téhle realitě dělají a měla bys mě vidět. Jsem totiž jako 3-leté dítě. Říkám, "Jééé, co to je? A ukažte mi, jak se to dělá!" Protože já nic z těch věcí neumím. Ale shodou okolností zase znám odpovědi na všechny ty "hluboké" otázky...

K: Takže si nevíš rady spíš s takovými těmi fyzickými a manuálními úkony, protože vyžadují nějakou fyzickou praxi, ale zase víš všechny ty filosofické věci řekněme?

T: Ano

K: A jak to teda funguje, když se tě někdo na něco zeptá? Nebo když se na něco ptáš sama sebe? Napojíš se ihned na svoje vyšší já, takže prostě hned znáš odpověď a nebo se ani napojovat nemusíš, protože už prostě napojená jsi?

T: Vůbec se napojovat nemusím. Jen když vibruji na vyloženě nízké frekvenci, tak od ní musím vědomě zaujmout odstup, abych se mohla dostat zpět na vlnu svého vyššího já. Ale když mi někdo položí otázku, tak jediné, co musím udělat, je přesně se napojit na frekvenci svého vyššího já. To je všechno a to umím okamžitě.

K: Takže je to jako u rádia. Prostě víš, kam máš naladit a tak se tam hned dostaneš, protože prostě víš jak.

T: Přesně tak.

K: To je boží! To bych taky chtěla umět!

T: Někdy je to fakt zábava. Protože já sice můžu ty svoje odpovědi dostávat takhle, ale někdy je zábavnější si tu otázku, co mi někdo klade nebo co si jí kladu sama, prožít.

Např. někdo se mě minule zeptal... vlastně to ani nebyla otázka. Nedávno jsem prostě prošla takovým procesem, kdy jsem se zabývala jedním velkým lidským problémem, což je kolektivní přesvědčení, že k tomu, abychom si zasloužili štěstí, se nám musí nějdřív něco hrozného stát.

No a pak si říkáme, "Teď jsem nemocná, takže je jasný, že zbytek týdne už musí být v pohodě." A vlastně tím tak nějak s Vesmírem vyjednáваме...

Takže já jsem se hned napojila na vyšší já a odpověď byla, že za tenhle přístup může křesťanství. Ale jeden z mých pomocníků/průvodců mi řekl, "No ale ti křesťani to taky přece museli někde vzít, ne?"

A to jsem se zarazila. Protože jsem sice původně chtěla ihned dostat všechny informace od svého vyššího já, ale pak jsem si uvědomila, že si to ve skutečnosti chci, a taky to teď v týdnu udělám, opravdově mimotělně prožít, takže půjdu zpátky přímo do okamžiku, z něhož tohle kolektivní přesvědčení vzešlo. Uděl i když můžu většinou dostat všechny odpovědi ihned, někdy je mnohem zábavnější fakt si tam "zajít", což jde! Protože když jsi v kronice Akáša, tak můžeš cestovat v čase!

K: To je super, ale dokážeš při tom pořád vnímat sama sebe? Protože já teda vlastně vůbec nevím, o čem mluvíš, protože jsem to nikdy nezažila, takže si to můžu jenom domýšlet, ale kdybych to třeba přirovnala k hypnóze, protože to

je ta nejpodobnější věc, která mě v téhle souvislosti napadá, tak z té má přece spouta lidí trauma, protože prostě jdou zpátky a všechno znova prožívají, a nedokážou rozlišit mezi tím, jestli to je něco, co už se stalo nebo jestli se to děje teď.

A tak mě jenom zajímá, jestli si když takhle cestuješ, uvědomuješ, že tam vlastně "doopravdy" nejsi, že to prostě všechno jen zažíváš z perspektivy někoho jiného?

T: Záleží, jak moc se do té zkušenosti vnoříš. Můžeš si říct, že do toho chceš jít úplně naplno... vlastně úplně stejně jako jsme si to řekli v naší současné realitě, v níž jsme se víceméně vědomě rozhodli, že zapomeneme, kdo ve skutečnosti jsme. A proto si na to teď snažíme vzpomenout. Proto taky třeba tolik souzníš s tím, co říkám, protože ti to vlastně jen jakoby aktivuje vzpomínky. Jenomže to jsou vzpomínky, které jsi se rozhodla zapomenout.

Rozumíš? Takže i já, když budu chtít, můžu jít tak hluboko do určité perspektivy, že zapomenu na všechno kolem. A někdy, když chci něco vážně pochopit, to i dělám.

K: Ale není to nebezpečné ve smyslu toho, jak se zase dostat zpět?

T: Ne. Není, protože rozhodnutí, že budeš tím, kým jsi teď, už bylo udělané. A udělala jsi ho proto, že jsi věděla, že ti to pomůže k růstu. Není to tak, že bys jakoby opouštěla tuhle fyzickou dimenzi a procházela si nějakou jinou. Ty se jen jakoby "větviš". Pro to, abys dostala zpátky, musíš zase projít skrze svou vlastní osobnost. Funguje to trochu jako bumerang. Proto když se potom vracíš z těch jiných realit, tak to trošku práce je, dostat se zpátky do toho svého "primárního" příběhu.

Já mám u sebe napsanou takovou poznámku, kde mám, "Jmenuji se Teal Scott a narodila jsem se roku 1984." A procházím si vlastně takovým souhrnem svého života tady na zemi až do současnosti. To mě dostane zpátky do téhle frekvence. Ale můžu i jít zpátky, přesně jak jsi říkala, a zůstat v roli pozorovatele. Což má někdy lepší informační hodnotu, ale není to tak intenzivní. Podobně jako pozorovat rodičí ženu za války během 20. let není tak intenzivní jako si to vyloženě zažít.

K: To je hrozně zajímavý... Ale ty pořád mluvíš o tom, že Vesmír se rozpíná. A jestli jsem to dobře pochopila, tak je tohle vlastně pravou podstatou existence. To, že umožníme Vesmíru, aby se rozrůstal. A tak se chci zeptat proč? Proč je to tak? Proč se chce Vesmír rozpínat? Proč je zrovna tohle tou podstatou existence?

T: Protože rozpínání je... No, tady máme zase trochu problém s jazykem. Protože "rozpínání" je jenom nejbližší možný popis toho, co se s Vesmírem ve skutečnosti děje. Nejlepší by bylo říkat tomu "poznává sám sebe". Vesmír se prostě snaží poznat sám sebe, protože teď je skoro jako ještě nepopsaný papír. Takže všechno nové, co nastane, mu vypovídá něco o tom, čím vlastně je. A tomu se pak dá říkat "rozpínání povědomí o sobě sama".

K: A tohle je nikdy nekončící proces? Má to někde nějaký konec? Nebo je to něco, co nikdy neskončí?

T: To uvidíme. Protože ani to ještě Vesmír nerozhodnul...

K: Takže pokud to zase tak trochu přeložím do

lidské zkušenosti, Vesmír chce sám sebe poznat, protože vlastně neví, kdo je. Něco jako když pracuješ na osobním rozvoji jako člověk a snažíš se poznat sama sebe. Všechny svoje schopnosti, odkud jsi přišla, kdo jsi a proč tu vůbec jsi. To samé dělá teda i Vesmír?

T: Jo. Rozrůstá se do všech existujících dimenzí a nakonec i do té fyzické a dělá přesně to, co říkáš. A určitě sama znáš ten skvělý pocit, kdy si uvědomíš sebe sama, žejo? Určitě už jsi to zažila stejně jako většina lidí, co se duchovně rozvíjí, kdy si říkáš, "To je úžasný! Já najednou vim, kdo jsem!" a pociťuješ to sladké zadostiučinění. Tak to samé žene kupředu i Vesmír.

K: A jak to teda vlastně všechno začalo? Máme teorii velkého třesku, žejo. Je pravdivá? Nebo jak to všechno začalo? Odkud se ten Vesmír vzal?

T: No, můžu tě ujistit, že ještě dávno před velkým třeskem. To byla jenom fyzická ukázka toho, jak to vypadá, když se zrodí třetí dimenze. Jako exploze. Ale tak to vypadá právě jenom ve třetí dimenzi. To ale vůbec nebyl počátek Vesmíru jako takového, protože v té době už existovaly všechny ostatní dimenze a reality. S velkým třeskem to bylo něco na způsob, "Co kdybysme to fakt parádně roztočili a nabyli pořádnou hmotou formu?!"

K: Ale odkud přišel ten původní... prostě odkud se vzal Vesmír jako takový? Proč? Proč vůbec je?

T: Tady právě vyvstává ten problém. Protože na tuhle otázku vlastně nejde odpovědět. My se ptáme z pozice mysli ze třetí dimenze, ale ta chápe věci pouze lineárně. Potřebuje mít nějaký začátek a konec a my tak vlastně

nemáme schopnost chápat věčnost. A proto když ti řeknu, že Vesmír dal vznik sobě sama, nebo že mu dala vznik jakási otázka, která se ale na nic neptala... tak to na tebe bude moc.

K: No to teda!

T: Jinými slovy, představa, že něco může vzniknout z ničeho, prostě nezapadá do naší tridimenzionální reality. Ale mimo tuhle realitu je to přesně to, jak to je.

K: To je tak zajímavý! No, můj původní plán byl držet tenhle rozhovor trochu víc při zemi. Protože my se s tím naším blogem snažíme, aby byl... ne atraktivní, to je špatný slovo. Snažíme se prostě oslovit co nejširší publikum, abychom pomohly budovat pozitivní životní přístup běžným lidem. Proto se snažíme ne být příliš ortodoxní, protože Češi jsou dost skeptičtí. Prostě musíš používat určitý jazyk, který je srozumitelný i těm, kteří se na svět dívají jinak než ty. A proto jsem taky začala tím, že jsem se tě ptala na každodenní problémy, aby to bylo tak nějak "lidštější".

Ty jsi veganka, vid' ? Nebo jsi na živé stravě?

T: Snažím se být na živé stravě jak nejlépe to jde, ale cítím, že důležité, ukázat lidem, kteří na takovou životosprávu nejsou připravení, co je tím správným mezikrokem. Ironií je, že tím, že dost cestuju, tak je pro mě vlastně hrozně zraňující, když jsem na sebe v tomhle moc přísná, protože pak se z toho stává taková obsese. Ono už je dost těžké být vegankou a tak když jedu někam, kde tomu lidi nerozumí a snaží se mi dávat věci, které nemůžu, tak je to pak nepříjemné. Takže v danou chvíli je pro mě z hlediska sebe-lásky nejlepší být

vegankou, co není na 100% živé stravě, ale pokud bych si měla vybrat mezi restaurací, kde mají živou nebo veganskou stravu, tak půjdu do té první.

K: A jíš třeba někdy něco nezdravého? Pečeš a jíš třeba sušenky nebo tak něco? Ne?

T: Já pečú sušenky, ale není v nich žádný cukr. Jsem totiž blázen do náhražek. Vždycky jsem byla, protože miluju vaření a taky hrozně ráda hledám způsoby, jak udělat z něčeho, co vypadá a chutná nezdravě, něco zdravého.

K: To se přesně snažíme dělat i my. Hlavně Jana, ta je skvělá kuchařka, miluje pečení a všechny tyhle věci.

T: Základním a hrozně jednoduchým pravidlem je, že když máš kus nějakého jídla o němž si myslíš, že je nezdravé a přesto ho sníš, potom nezdravé bude. Tohle je potřeba mít na paměti. Takže proč si Teal nedá běžnou sušenku, přestože jí má přímo před nosem? Protože pokud si říkám, že to není ono už když na ní koukám, myslím si, že mi to neudělá dobře a pak jí sním, tak je úplně jasné, že z toho nic dobrého nebude.

K: No ale znamená to teda, že díky nevědomosti ve smyslu toho, že třeba nevím, že fast food je pro mě nezdravý, zůstanu nedotčená, protože mě prostě ani nenapadne, že by mi takové jídlo mohlo nějak škodit?

T: Teoreticky ti v takovém případě to jídlo opravdu ublíží méně, ale problém je tenhle... a proto je taky jídlo tak zajímavé téma, protože všechno je v jeho případě tak trochu teorie. Teoreticky si totiž můžeš myslet, že třeba bonbóny

jsou úžasně zdravé... Co sladkého máte tam u vás?

K: No, my máme o hodně méně sladké věci než vy v Americe, ale hodně rádi pečeme. Máme třeba bábovku, což je prostě taková buchta, nebo buchty plněné tvarohem...

T: Jéééžiši, já to chci!

K: No přesně, já to taky miluju. Někdy je tak těžké těmhle věcem odolávat!

T: Počkej, takže jak že tomu říkáte?

K: Bábovka. B-A-B-O-V-K-A.

T: Ježiši, to zní naprosto skvěle! No, takže ale pokud si dokážeš ohledně bábovky myslet jen čistě pozitivní myšlenky, potom ti nijak neublíží. Ale teď ti řeknu proč je to jen teorie. Protože pokud zvýšíš svoji frekvenci, tudíž budeš myslet pozitivně a budeš se rozhodovat v souladu se svým vyšším dobrem, potom už s tou bábovkou nebudeš vůbec rezonovat. Už si jí tak ani nepřitáhneš do svojí reality. A pokud ano, tak na ní nebudeš mít chuť. Takže jediný důvod, proč máš chuť na bábovku je ten, že se vaše energie shodují.

K: Nééé, hroutí se mi svět!

T: No, ale všimla jsi si, že když má většina žen menstruaci nebo blbou náladu, tak se energeticky dostane dostatečně nízko na to, že má najednou na takové věci hroznou chuť?

K: Víím přesně, o čem mluvíš, protože jsem klasický emocionální jedlík...

Mám jednu otázku, na kterou se prostě musím zeptat, protože náš blog je o zdravém životním stylu. Co přesně pro tebe znamená zdravý životní styl a jak ho chápeš? Co bys řekla, že to je nebo není?

T: Řekla bych, že to jde úplně zjednodušit. Zdravý životní styl je odpověď, kterou dostaneš při otázce, "Co bych dělala, kdybych měla sama sebe ráda?" Odpověď bude pro každého jiná a bude se u každého měnit v čase, protože jde o proces. Můžu se třeba ptát, jestli mi připadá zdravé být na živé stravě. Ano, ale pro mě to v současné době zas tak zdravé není. Proč? Protože víím, že k tomu, abych takhle teď mohla žít, bych se musela pořád soustředit na to, co nesmím, namísto na to, co mě v životě baví. No a to by popřelo jakýkoli pozitivní účinek, který by na mě ta živá strava měla.

Takže si položte otázku, "Co by dělala někdo, kdo má sám sebe rád?" Šel by na procházku? Pokud odpověď zní "ano", potom pro vás žít zdravě znamená jít se projít. Akorát že my u toho ještě vždycky pracujeme s naší kolektivní představou. Když si totiž většina z nás řekne, že procházky a nějaká strava jsou zdravé, tak si z toho hned uděláme pravidlo. Proto si všimni, že když se teda zeptáš, "Co by dělala někdo, kdo má sám sebe rád?", dostaneš odpověď, o níž už si předem myslíš, že je ta správná.

To je taky jediný důvod, proč to taky vypadá že lidé, kteří vibrují na vysokých frekvencích, mají stejný životní styl. Všichni jíme podobné věci, děláme podobné věci, většina z nás medituje... Je to proto, že jak zvyšujeme svoji frekvenci, tak taky přitahujeme věci, které jí odpovídají.

Takže bohužel to nefunguje tak, že by existovala jedna poučka na záchranu všech lidí. Jeden z největších omylů, které lidstvo dělá, totiž je, že nahlíží organismus skrze jeho jednotlivé části, aby pak mohlo říct, že tvoje

potřeby jsou stejné jako někoho úplně jiného. Akorát že léčit člověka je spíš jako léčit celý ekosystém, nikoli jenom organismus.

Nedávno dokonce vyšla nějaká studie, která víceméně říká to samé. Přišli na to, že veškerý život, který existuje v našich střevech a který vytváří biochemickou rovnováhu mezi bakteriemi a houbami a podobnými věcmi v našem těle, je ještě specifičtější než otisk prstu. Každý z nás je tedy hrozně komplexní a velmi ojedinělý ekosystém, jenže my se většinou díváme jen na jeho zevnějšek. Proto nejde říct, že pro tebe, tebe a tebe by bylo tohle řešení nejlepší. A proto je taky problém, když řekneme, že všichni by měli jíst tohle, protože to je zdravé nebo že by se všichni měli hýbat tímhle způsobem. Je to mnohem individuálnější. Proto jediný způsob, jak jde zodpovědět otázku, co to znamená žít zdravý život, je ukázat jedinci, jak se napojit na vlastní emoce a intuici, aby sám věděl, co je pro něj nejlepší.

Vezmi si třeba zelený čaj. Všichni si myslíme, že je zdravý, žejo. Ale tak je tomu třeba jenom pro tebe, protože pro někoho jiného už bude obsahovat moc kofeinu. Zkrátka pro tebe zdravý je, pro jiného už ne.

K: No, to je nejspíš jeden z problémů moderní medicíny, která se právě snaží všechno zobecňovat a vůbec nebere v potaz individualitu. Každému dává stejné prášky, každého léčí stejně, nemá čas poslouchat tvůj příběh a všechny důvody za tím, proč jsi nemocná... Já vim, že jsi pro tohle téma hodně zapálená.

T: Sleduješ jak mi hned stoupl tlak?! To je obrovský problém. Největší problém západní medicíny. K tělu totiž nemůžeme přistupovat jako k něčemu mechanickému a nemůže léčit lidi jakoby by všichni byli stejní. A dokud se

nenaučíme, jak tohle nedělat, tak bude naše medicína selhávat, což už se stejně dávno děje. Celý problém vězí v tom, že moderní medicína je fakt dobrá v "opravování" fyzického těla. Takže řekněme, že měl někdo bouračku a oni mu dají dohromady všechny kosti a tak. Ve všem ostatním naše medicína totálně selhává. Zejména třeba u chronických onemocnění... tam je to až trapné.

K: Proto taky říkám, že často má člověk pocit, jako by se svým tělem šel do servisu. Přejdeš tam a řekneš, "Opravte to! Opravte všechny moje součástky, protože už nefungují." a očekáváš, že odtamtud odejdeš a všechno bude zase dobré. Ale ono ne, nebude... A lidi se pak diví...

T: No tak to je, protože takhle to nahlíží i sami ti doktoři. Doktor, který je odborník na žaludek, prostě zná žaludek, ale v zásadě nerozumí tomu, jaký vztah má ke zbytku těla.

K: Ona se totiž spousta otázek, které jsme dostaly, samozřejmě vztahovala ke zdraví. Spousta z nich je ale hodně obecných... věci typu, "Co je příčinou deprese a jak ji léčit?" "Co může za to či ono onemocnění?" a proto jsem se chtěla zeptat, jestli existuje... a jestli je vůbec možné říct, že je nějaká obecná a ultimátní příčina nemoci? Nebo je to právě tak individuální, že to prostě říct nelze? Protože pro někoho to může být sebe-nenávist, pro někoho zase otrava toxiny z prostředí, nebo něco jiného, co člověka třeba ani nenapadne? Takže jak to teda je?

T: Je to od každého trochu. Přestože každý je ojedinělý, tak jediný způsob, jak

můžeme poznat, že tenhle orgán ovlivňuje jiný, je, že zde existuje nějaký vzorec. A proto je možná pro lidi jednodušší říct, co způsobuje jakou nemoc z hlediska myšlenek, protože určité myšlenky se usazují v určitých částech těla.

U někoho, kdo má problémy se sebe-pojetím, tak můžeme sledovat "myšlenkovou dráhu" jdoucí do břicha. Takhle zkrátka tento druh myšlenek ovlivňuje lidské tělo a to bez ohledu na to, kde žiješ. Proto když máš problémy spojené s břichem, tak to znamená, že máš problémy se sebe-pojetím. V tomhle tudíž zobecňovat lze. U každého ale samozřejmě existuje jiná příčina a jiné myšlenky. Takže já si třeba můžu myslet, že si něco nezasloužím, což je věc sebe-pojetí způsobující problémy se žaludkem, ale stejně tak si můžu třeba myslet, že v něčem selžu. A to je taky do břicha směřující problém se sebe-přijetím. A dokud se mi tuhle myšlenku, která se k mé nemoci váže, nepodaří identifikovat, tak ten svůj problém v břišní oblasti prostě nevyřeším.

K: A co třeba problémy se zrakem? To byla mimochodem taky jedna z otázek, která mě osobně zajímá, protože mám sama špatné oči. Zrovna teď mám třeba čočky. Proč si myslíš, že zrovna dnes má na světě tolik lidí problém se zrakem? A zase, je možné to nějak zobecnit nebo ne?

T: Aha, takže... když začnu s někým mluvit... Já se omlouvám, ale vždycky se tak hrozně rozvášním! Prostě od spousty lidí uslyšíš, jak za to můžou pesticidy v potravě nebo celá řada dalších věcí, ale to všechno je jenom důsledkem toho, na co se fyzicky naladíme!

Takže pokud jsi třeba jako dítě byla zasažená vlivem nějaké nebezpečné chemické havárie, tak to bylo proto, že už jsi byla díky svým myšlenkám na vibrační úrovni, kterou sis tu situaci přitáhla. Takže... chceš slyšet, jak se věci doopravdy mají?

Většina z nás vstoupí do téhle fyzické dimenze a zapomene, že si svou realitu tvoří sama. A tak si myslíme, že jsme se objevili někde, kde už je všechno dané a neměnné. Válka v Iráku prostě je a bude a to bez ohledu na to, jestli tu já jsem nebo nejsem... Ale ve chvíli, kdy si tohle pomyslíme, tak dochází k obřímu rozporu mezi tím, kým jsme *opravdu* a kým jsme ve svém fyzickém těle.

Naše pravé já říká, "Na tohle se nesoustřed'! Přišla jsi sem přece proto, abys se soustředila na to, co tě dělá šťastnou, abys tak mohla tvořit vlastní realitu!"

A naše fyzické já říká, "Soustředím se na to, protože tak to přece je!"

A vyšší já na to, "Být tebou, tak právě proto se na to nesoustředím!"

"Ale já musím!"

"Ne, nemusíš!"

"Dobře, ale v tom případě to prostě musím přestat vidět!"

K: No, myslím, že jsem asi právě vyřešila svůj problém se zrakem!

T: Odpověď zase vězí v otázce, "Co bych radši neviděla?"

K: No, to je moc zajímavá otázka, protože já mám třeba pocit, že jsem právě věcem hodně otevřená a že jsem připravená slyšet, jak se věci mají, chci znát pravdu a nemám pocit, že bych před něčím zavírala oči nebo se před něčím schovávala. Ale možná právě to, je ten můj slepý bod...?

T: Přesně. Pokud má někdo problémy s očima, potom má někde v životě nějaký slepý bod. Protože my sice můžeme být otevření tomu vidět spoustu věcí, ale na jiné se prostě dívat nechceme.

A nebo v sobě pořád částečně máme přesvědčení, že si svou realitu netvoříme a tak ji radši nechceme vidět. Funguje to tak, že když prostě nechci vidět něco, co mám přímo před očima, tak je jednodušší ty oči vypnout. Takže pokud jsem někdo, kdo nedůvěřuje sám sobě v tom, že dokáže myslet tak, aby to pro něj bylo dobré, potom svému tělu vlastně sama zmenožňuji vidět, protože pak se mám alespoň na co vymluvit...

K: Ale předtím jsme se bavily o tom, že jsi teď v Čechách a na Slovensku hrozně oblíbená. Máš odpověď na to proč zrovna tyhle dvě země? Pro mě je to fascinující právě kvůli tomu (ne)nábožensko-skeptickému založení a klimatu a pak taky kvůli naší komunistické minulosti, během níž byli lidé tak dlouho utlačováni, neměli žádnou svobodu projevu a možná ji ani nehledali, protože pro ně znamenala hrozbu. Možná tam žádná spojitost není, ale...

T: Je tam obří spojitost! Když se totiž člověk dostane do pozice naprostého ateismu, tak se jakoby kyvadlovitě vychyluje. Dostává se ze stavu, kdy nad ním mělo kontrolu náboženství nebo nějaký režim do stavu jejich úplného zavržení. Ale když se překleneme do tohoto druhého extrému, tak při tom něco cenného ztrácíme. A proto i když si někteří lidé připadají svobodnější ve stavu rebélie, tak pořád pocítují jakousi prázdnotu.

Spousta lidí se tudíž ptá, jaký má tohle všechno vlastně smysl, protože ateismus s sebou nese určitý pocit marnosti. A tak si říkáme, že tu přece musí být i "něco víc" a rozjíždí se proces, kdy ateismus, který nám dával nějakou alternativu ke komunistickému útlaku, dodával nám prostě lepší pocit, už nám tohle všechno najednou nepřináší. A lidé tak i podvědomě začínají směřovat jinudy a ptají se, co je to teda "to něco víc"? No a když se na něco

ptáš, tak vždy dostaneš odpověď, která přijde ve specifické podobě pro specifickou skupinu. Dává to smysl?

K: Jo. Je to hrozně zajímavé. Mě to fascinuje, protože bych bývala nečekala, že to Čechy a Slováky... Čechoslováky tak zasáhne. Myslela jsem si prostě, že jsme na to moc velcí skeptici. Přijde mi totiž, jakoby tu existovaly dva protipóly. Lidé jsou těmhle věcem buď hrozně otevření a nebo o tom naopak vůbec nechtějí slyšet. Jsou hodně materiálně zaměřeni a říkají, že jsou prostě "realisti." Něco vidí a tak to prostě je. Věci pro ně musí mít logické vysvětlení, protože jinak prostě neexistují. Proto se taky ptají, jak můžou vědět, že říkáš pravdu, když vlastně nemáš nic v rukou?

T: Protože já za prvé vysvětluju věci logicky a za druhé vůbec nepotřebuju, aby mi někdo věřil a myslím, že je to na mně vidět. To nejhorší, co bych mohla udělat je, že bych řekla, "Tak! Takhle to je! To, co říkám, je pravda a vy mi prostě věřte!" Ale to by byl přesný opak toho, co dělám. Moje učení stojí na tom, že říkám, "Hele, je jedno, jestli mi věříte. Jenom vám chci ukázat, že jste možná dostatečně nešťastní na to, abyste v životě zkusili něco nového. Tak to zkuste! Pokud vám to pomůže, skvělé a pokud ne, tak na to zase zapomeňte."

A to je něco, čím se skeptici necítí ohroženi. Proto si řeknou, "Jo, máš pravdu, mám pocit, že svým životem jen tak otupěle procházím. A nemám tušení, proč se mi všechny ty problémy dějou, takže to fakt zkusím." A paradoxně... což je taky proč to všechno učím, ten člověk najednou zjistí, že to vážně funguje. Pak si řekne, "Jééžiši, tak já se dneska soustředil na jednu věc, kterou bych rád a díky tomu je mi teď hrozně dobře. A protože to fungovalo, tak si možná od té Teal poslechnu i něco víc." A lidé se tak začnou otevírat jako květina.

Lidé z kultur, které jsou nejvíc uzavřené a utlačované, jsou většinou taky nejhladovější po otevření se. Čekala bych, že mnou bude každý, kdo se cítí nějak nesvobodný, což je v České republice hodně lidí, cítit oslovený, protože já právě vibruji, na frekvenci svobody. Ale co to je svoboda? Je to rebelii vůči vnější formě nadvlády? Ne. Je to oprostění se od našich vnitřních režimů.

K: Vidíš, a to mám právě pocit, že jsme tu vždycky tak trochu měli, protože my jsme nikdy nebyli národ bojovníků, co by vyšel protestovat do ulic s puškou v ruce. Vždycky jsme právě bojovali spíš skrze umění a intelektuální činnost, kdy si lidi povídali po hospodách, hráli divadlo a vlastně si tak nějak utvářeli svůj vlastní vnitřní svět, v němž máš svojí vlastní svobodu, kterou ti nikdo nemůže vzít. Takže když o tom teď mluvíš, tak to úplně dává smysl. Prostě ty kousky skládačky do sebe zase zapadají.

Pak tady pro tebe mám další otázku od lidí, co se ptali... Ty jsi totiž v jednom rozhovoru s Jurajem zmínila, že lidstvo je hrozně ojedinelé tím, že nechápe, že ze sebe sami děláme oběti a že si sami způsobujeme neštěstí. Že když se nám stane něco špatného, tak je to proto, že jsme si to sami přitáhli a naladili se na to. A já se chci zeptat.

Dalo by se říct, že je tohle evoluční problém? Je to něco, z čeho vyrosteme? Prostě je to pro nás jistá evoluční fáze a dostaneme se z ní? A kolik nás to bude ještě stát úsilí? Co myslíš?

T: Vyrosteme z toho... Součástí toho, co dělá z lidí...

Nazdárek!

Právě sem přišel můj syn.

... Já vim, miláčku, chceš říct ahoj České republice? A potom si zase můžeš jít hrát s tatínkem? Pojd' je pozdravit.

K: Jéééé, on je blondátej! To je hezký! Ahoj! Takhle my se zdravíme, říkáme, "ahoj."

T: Řekni, ahoj.

K: Jééé, ten je roztomilej!

T: Tak zase půjdeš za tatínkem? Líbíte se mu.

K: To je bezva!

Syn: Ploč říkaj jo?

T: Protože jsou rádi, že tě vidí.

No, můj syn se narodil blondátej, věřily byste tomu?

K: Aspoň teď ví, jak se v češtině řekne "ahoj." To se mu může hodit.

T: Počkat, kde jsem skončila? Jo, no, z toho určitě vyrosteme, ale součástí toho, proč se lidstvo tolik rozvíjí, je... protože z hlediska Vesmíru se díváme na jednotlivé druhy podle míry rozvoje, kterého jsou schopné, tak u lidstva je důležitá schopnost sebe-uvědomění. Lidé se hodně zaměřují sami na sebe, kdy si na sebe mnoho věcí vztahují. A to je skvělé pro růst. To, proč se lidstvo tak rychle vyvíjí je potom díky tomu, že se na sebe učí brát odpovědnost.

To má ale i svou stinnou stránku a tou je obviňování. Takže třeba přílišné obětování se, kdy vlastně člověk sám sebe za něco viní a staví se až úplně na

poslední místo. My se vlastně ve vztahu ke sklonu k sebe-obviňování snažíme svým způsobem obrušovat svoje vnitřní tvrdé hrany.

Také zde funguje ten úžasný princip zrcadlení, kdy v okamžiku, kdy cítíme nějakou emoci, tak si jí ani nemusíme pořádně uvědomit a Vesmír už udělá "puf" a odrazí ji ve fyzickém světě. No, a tento princip se právě budeme učit čím dál tím víc chápat. Než abychom si stále říkali, "No, to je fakt super,koukejte, co jsem zas provedla! A protože si tvořím vlastní realitu, tak bych měla být potrestaná, panč se podívejte na tu spoušť"

K: A jak dlouho si myslíš, pokud je vůbec možné to říct, že to bude lidem trvat... Protože já jsem třeba četla knihu od Richarda Hawkinse Moc versus síla, v níž má jakousi mapu vědomí s různými kalibračními úrovněmi a on tam říká, že lidstvo nyní rezonuje někde kolem frekvence 200, což je úroveň odvahy. A to je vlastně moc dobrá zpráva, protože to už je relativně pozitivní stav vědomí, který ukazuje že už nežijeme v úrovních naprosté bezmoci. A tak by mě zajímalo, kolik času a energie nám to ještě zabere, než budeme rezonovat výš?

T: Bude nám to trvat tak dlouho, dokud si právě budeme myslet, že to potřebuje čas a energii. Protože to je opět pohled vycházející ze stavu nízké frekvence. To je jako když se někdo ptá, jak dlouho mu bude trvat, než se z něčeho dostane. No, tak dlouho, dokud to bude řešit. Protože jediné pak přichází okamžik, kdy jsme ochotni vzdát se myšlenky, že je s námi něco v nepořádku. Takže pokud se dívám na lidstvo tak, jak jsi zrovna říkala, vlastně ho tím v dané frekvenci udržuju.

Protože to, na jaké jsi cestě a co si myslíš právě teď, ovlivňuje i tvou budoucnost. Zákon přitažlivosti funguje ve všem, včetně budoucnosti. Takže

ty si právě teď "zaděláváš" na to, co k sobě přitáhneš v budoucnu. Mohla bych ti proto říct, na co jsi naladěná právě teď, ale ono se to stejně neustále mění. Proto moc nemá význam, abych ti říkala "pravdu", která není daná. Která nezůstává stejná. Ty totiž můžeš třeba dneska svou frekvenci zvýšit.

K: Mě na tomhle trochu děsí ta nevědomost. Protože já mám pocit, že dělám věci správně. Snažím se pozitivně myslet, dělat pozitivní změny a nakonec si jako teď řeknu, aha, tak nic. Celou dobu se vlastně soustředím na ten problém namísto na něco, co problém není. A to je podle mě právě pro mnoho lidí ten začarovaný kruh...

Protože jsme dostaly i otázky ohledně toho, jak zabránit chemikáliím mikrovlnám, znečištění v prostředí, radiaci a různým vlněním, jestli proti tomu existuje nějaká ochrana, apod. A já chápu, proč se na to lidi ptají, protože se prostě chtějí vyhnout věcem, které jim škodí, ale přesně jak říkáš. Pokud se na takovou věc soustředíš, potom si jí přitahuješ. Říkám to správně? Nebo jak to je?

T: Náš Vesmír je založený na inkluzi. Což znamená, že nemůžeš ze své reality nic vytlačit. Funguje to takhle: pokud se na něco dívám a říkám si, "Ne, to je špatně, tak to nechci," tak to pořád zahrnuju do své vibrace. Pokud si říkám, "Jó, tohle chci!" tak taky. Nelze se proto něčemu vyhýbat a nebo se *proti* něčemu chránit, aniž bychom se u toho nesoustředili právě na to, na co se vlastně soustředít nechceme.

Tenhle problém je hrozně běžný, protože pro nás je myšlenka, že si tvoříme svou vlastní realitu v zásadě nová. Je to pro nás nová informace, kterou se snažíme skloubit s tou starou a sice, že věci už prostě ve Vesmíru nějak jsou. To, co popisuješ, se prostě přirozeně děje, když lidé začínají úplně

měnit svůj pohled na svět. Cílem je samozřejmě začít plně věřit tomu, že si sama tvoříš veškerou svojí realitu, protože potom už se není čeho bát, žejo. Potom už je jedno, kdo co dělá nebo nedělá, kdo vytvoří jaký přístroj, jestli někdo vypouští chemitrails... protože pokud si opravdu vytvářím svou realitu a dostanu svou energii dostatečně vysoko, potom se mě nic z toho nemůže dotknout. A když se nám tohle podaří jako celé rase, potom už nebudeme naladění na nikoho, kdo by věci, co nám můžou ublížit, vůbec vytvářel.

K: No dobře, ale to potřebuje čas ne? Já s tím určitě souhlasím, protože to mě třeba vždycky učila moje máma a to ještě neznala ani tebe ani nikoho jiného. Říkala mi, že když chceš něco změnit, musíš vždycky začít u sebe, protože nemůžeš od nikoho očekávat změnu, pokud nejsi ochotná ji udělat sama. Ale to pořád nepopírá fakt, že ty se můžeš změnit a pomalu třeba ovlivnit ostatní, co pak řeknou "Jéé, hele, ono to funguje, tak já to taky zkusim!"

... Ale to pořád neřeší to, že svět stejně dál funguje v určitých zajetých vzorcích. Jak to teda je?

Tak např. já vlastně nevím nic o chemitrails, ani o konspiračních teoriích a podobně, protože mě to moc nezajímá, ale pokud něco takového je... Znamená to, že když o takových věcech nevím, tak na mě prostě nemají vliv? Vlastně je to jako s tím jídlem... Prostě když si třeba myslím, že je hamburger z MacDonadla zdravý, tak to tak fakt bude? Protože je to přece pořád nějaký polotovar vyráběný lidmi, kteří do něj vkládají svoje energie a ty pak působí na mé tělo...?

T: Chyba je v tom, že ty předpokládáš, že někdo myslí zdravě a pozitivně a přesto se "naladí" na MacDonalda a zajde si do něj. Není to otázka toho, co víš nebo nevíš. To, že netušíš, že MacDonald je pro tebe nezdravý ho zdravým

nedělá. Je to tak, že se ten, kdo nezná vliv MacDonaldu a zároveň každý den myslí dostatečně pozitivně, tak se na něj ani nenaladí a tudíž do něj nepůjde. Dává to smysl?

K: Jasně! Jenom je to na můj mozek už trochu náročný. Já tomu totiž všemu teoreticky rozumím, akorát občas mám prostě pocit, že to naráží na tu "realitu." Zároveň vím, že tu tvoří náš mozek a že prostě na co se soustředíš, to máš.

Třeba jako když někdo začne mluvit o miminech, tak najednou všude vidíš miminka. A není to tím, že by tu najednou bylo tolik miminek, ale že se na ně prostě začneš víc zaměřovat. Jenomže někdy jde v životě o složitější věci než jsou miminka a tak to trvá déle, než to člověk zpracuje.

Měli jsme potom další zajímavou otázku, která se vrací ke vztahům a k tomu tvému videu o 10 tipech pro vztahy. Jeden muž se ptá, jestli bys mohla říct, jak má člověk převést do praxe otevřený vztah a sexualitu, když už máš jednoho intimního partnera, se kterým třeba i žiješ a najednou přijde někdo zvenčí a vy si třeba i řeknete, že je to v pohodě, jestli budete mít někde někoho bokem, ale pak přijde na řadu právě ta praxe, kdy tě najednou chytne žárlivý hysterák. Takže jak se má člověk s tímhle vypořádat?

T: Musíš si uvědomit, že pokud si vůbec přitáhneš partnera, který takový hysterák dostane, potom je to známka, že ty sám si nejsi svým chováním úplně jistý. Takže to celé vězí v tom, že si musíš sám "vyčistit" své představy ohledně daného tématu. Nikdy to není tak, že uděláš něco, co je přesně v souladu s tvým pravým já a ono ti to přinese negativní výsledek. Protože jestli ano, potom to v souladu s tvým vyšším já není.

U lidí je paradoxní, že když se většina lidí, co touží po takovém svazku, zeptá sama sebe, "Opravdu chci otevřený vztah s někým, koho vážně miluji?" tak si většinou odpoví, že ne. Protože většina z nás si uvědomí, že když nám na někom opravdu záleží, tak nechceme být ani spát s nikým jiným, protože jediný, na koho myslíme, je ten, koho milujeme. Situace kterou popisuješ proto ukazuje na to, jaký problém mezi sebou ti dva lidé opravdu mají. Rozhodně to neznamena, že jeden naprosto souzní s otevřenými vztahy, zatímco druhý ne. Spíš je načase zeptat se sám sebe, "Miluju tohoto člověka ještě?"

K: Znamená to tedy, že pokud někoho opravdu miluješ, potom prostě s nikým jiným být nechceš? Protože to by se zase mohlo považovat za zobecnění. A nebo to tak prostě je? Že když zkrátka cítíš to propojení, tak je to jen s jedním člověkem?

T: U lidí je to určitý vzorec. Může se samozřejmě stát, že otevřený vztah pro někoho bude v souladu s jejich pravým já. Ale je pravděpodobnější že... a to je proto, že lidé mají hrozně moc Plejádanské DNA a Plejádani přirozeně tvoří páry... Takže díky té dominantní DNA a to zejména ve věci vztahů bude u lidí tendence k tvoření páru častá. Prostě když někoho opravdově miluješ, tak s nikým jiným být nechceš.

K: Já se moc omlouvám, ale zase tu máme nějaký technický problém. Pardon. Jani, co se děje? Omlouvám séééé!

Další otázka, kterou jsme dostaly, je ohledně snění. Co se to děje, když sníme? Je to jiný stav vědomí, při němž se vědomí oddělí od těla a ty se tudíž napojíš na své vyšší já nebo jak to je? A co jsou to sny?

T: Snění je mimotělní stav. Když usneš, tak tvé vědomí opouští tělo a cestuje "zpátky" k energii Zdroje. To znamená, že jsi ve svém nejvyšším dimenzionálním aspektu a to překvapivě po poměrně dlouhou dobu. Čas je tam nahoře samozřejmě relativní, takže dlouhá doba je to jen z naší fyzické perspektivy. Ale jak se potom do svého těla znovu navracíš, tak procházíš jednou dimenzí po druhé, abyses znovu napojila na naši fyzickou realitu. To se děje ve zlomku vteřiny, ale i během ní si "stahuješ" informace, které tam pro tebe v těch ostatních dimenzích jsou.

Tak řekněme, že si během dne myslíš něco vážně negativního o svém šéfovi, přijdeš si jakože tě má v hrsti. A najednou máš třeba sen o obřím červeném mravenci, co po tobě jde. Když se pak probudíš, tak si uvědomíš, že pocit, který jsi z toho mravence měla, je stejný jako míváš ze svého šéfa. To proto, že když tvůj mozek prochází všechny ty myšlenkové formy z jiných dimenzí, tak si je pak interpretuje tak, aby jejich vibraci co nejlépe pochopil. Takže se vlastně víceméně rozhodne, že obří červený mravenec je lepším odrazem toho, jak se cítíš ve vztahu ke svému šéfovi, než ten šéf sám. Odtud taky pochází symbolika snů.

K: Takže když se mi třeba často zdá o tom, že řídím auto, které nemám pod kontrolou, potom to třeba znamená, že vlastně nemám pod kontrolou svůj život. Protože si přijdu jakože jedu v autě, co nemá brzdy a brzy do něčeho narazím.

T: A taky zjistíš, že se tak vlastně cítíš poměrně často, akorát žeti to přijde normální, protože ti mozek říká, "To je normální, že si přijdu mimo, když v restauraci nemají to, co si chci objednat." Jenomže kdybys v tu chvíli soustředila na své emoce, zjistila bys, že se cítíš spíš právě jako když se řítíš z

kopce v autě, které nemá brzdy. Mozek ti tak říká, že to, co cítíš, je vlastně podobnější tomuto scénáři. A taky ti ho ukáže.

Sny jsou proto úžasnou pomůckou pro určování, na jaké frekvenci zrovna vibruješ a co si tím pádem i přitahuješ. Protože ti ukazují tvou pravou vibraci v návaznosti na "normální" události v životě.

K: Ale proč si tedy potom většinou sny nepamätujeme? Pro mě je tohle třeba problém. Já si nikdy nepamätuju, co se mi zdálo. Ráda bych, abych to pak mohla analyzovat, ale prostě si to nepamätuju.

T: Musíš tak trochu začít tahat za nitky. Nejdřív ze všeho je dobré říct si, že když si budeš mít něco zapamatovat, tak si to prostě zapamatuješ. Tím se zbavíš rezistence a přestaneš se soustředit na to, že něco nejde. Pokud si totiž pořád říkám, "Nikdy si svoje sny nepamätuju," tak moje tělo reaguje, "Tvé přání je mi rozkazem!" Takže to je krok číslo jedna. Prostě si říct, že je to jedno.

Krok číslo dva. Nechám si u postele snový deník, abych si když se probudím, mohla zapsat všechno, co si pamätuju a nebo kdyžtak alespoň jak se cítím. Zkrátka si napíšeš úplně ten první pocit, který máš, když se probudíš. A tím už začínáš navíjet nitku. Soustředíš se totiž na určitou vibraci, ona tudíž roste, bude ti přinášet stále víc detailů a ty je za chvíli budeš schopná dát dohromady tak, aby dávaly smysl.

K: Vidiš a to je právě ono s tím zákonem přitažlivosti a tak. Teoreticky to všechno vím, ale pak to zapomenu aplikovat do všech oblastí života, protože prostě... zapomenu.

T: Ale takhle byla tahle dimenze navržena! Možná to bude zním vulgárně, ale my říkáme, že do toho musíš jít až po koule. Je to jako když jde muž do vody a ona se dotkne jeho varlat. Tak zakřičí, "Uuuuáááá!" Jít do toho až po koule pro nás lidi ve fyzické dimenzi znamená dočista se ztratit v oddělenosti, protože díky tomu můžeme neuvěřitelně růst. Nemůžeme totiž poznat jednotu, dokud nezakusíme tu nejextrémnější oddělenost. No a koukni jak žijeme... Dokonce i já... a proto mám v sobě tu rozpolcenost! Protože i když mám všechny tyhle odpovědi, vidím, jak je ve Vesmíru všechno přirozeně propojené, tak se přesto potýkám s mytím nádobí a s tím, že je mi na nic, protože mi dnes máma řekla něco špatného. I pro mě přechod do fyzické dimenze znamená odpojení se od jednotné reality do takové míry, že je samozřejmé, že si příjdu odděleně.

Ale cílem je, když tohle uděláte... když hrajete tuhle hru... protože jestli se právě teď díváte, potom jste její součástí... Cílem je vrátit se zpět k tomu, kým opravdu jste. Je to všechno jen otázka každodenní praxe. A ani to není tak těžké. Celé to stojí na tom, říct si, "Na co můžu právě teď myslet nebo co můžu udělat, abych se opět napojila na své vyšší já?" Jednoduché jako facka. To my sami si to děláme složité!

K: Já myslím, že je to i tím, že spousta z nás vlastně neví, kdo to pravé já vlastně je, protože jsme to nikdy nezažili. Lidé ti sice říkají... jsi úžasná, zrodila jsi se jako zázrak, máš tolik potenciálu a nic pro tebe není nemožné, ale spousta z nás se tak necítí a tak je pro nás těžké se na to napojit, protože máme pocit, že takoví vůbec nejsme.

T: Toho já se nebojím. Chceš vědět proč?

K: Jasně!

T: Protože zase, nikdo nemusí uvěřit tomu, že má své pravé já. To prostě je esence toho, kdo jsi. Není to nic ztraceného, co musíš jít hledat. Jediné, co musíme udělat, je ptát se, "Cítím se teď dobře? Ne? Co tedy můžu udělat, abych se tak cítila? Co mi dává pocit "napojení"?" a postupně zjistíš, že to jde samo! Nemusíš své pravé já nikde hledat. Prostě se najednou samo ukáže! A to proto, že jsi odházela všechem ten čurbes, kterým jsi ho zaházela. Tomu, že máme své pravé já, tudíž nikdo věřit nemusí. Ani nemusíme vědět, *kdo* to vlastně je. Prostě se jen musíme začít starat o to, jak se cítíme. Všimáš si, jak se tohle téma pořád vrací?

To proto, že... kolektivní vibrace u vás v České republice je hodně na způsob, "To, jak se cítím, je jedno. Protože je potřeba starat se o důležitější věci. Je jedno, jak se dneska cítím, moje dítě prostě potřebuje kam odvézt a musím doma uklidit." Zkrátka děláme si priority z jiných věcí, než jsou naše emoce a samozřejmě že s tímhle přístupem pak nemáme pocit, že jdeme správným směrem.

K: Hmm, myslím si, že v sobě taky máme hodně to přesvědčení, že věci si zkrátka musíš v životě oddřít. Že nic není zadarmo a že prostě pokud se nesnažíš, pak taky nic nedostaneš. Takže pokud je něco tak jednoduché, jak říkáš, že už je to dávno tady a ty tak vlastně nemusíš nic dělat, potom si všichni tak trochu t'ukají na čelo.

T: No, já bych řekla, že odpověď na tohle je vcelku jednoduchá. Dělejte to tak dál a uvidíte, jestli máte z výsledku radost.

K: Jedna z posledních věcí na kterou jsem se chtěla zeptat, je něco, co se vrací k rozhovoru, cos měla s Jurajem. Popisovala jsi tam vizi svojí firmy Teal Eye a všech těch změn, co bys ráda udělala a musím říct, že to je úžasné, protože já se spoustou z nich rezonuju. Zvláště s tou ve zdravotnictví a potravinách, ale ráda bych se tě zeptala na tu ohledně vzdělávání. Protože jsi řekla, že si myslíš, že bychom se měli zaměřovat na pěstování individuálních schopností jedince a na jeho talenty, pokud ho třeba baví počítače nebo hudba, protože dnešní všeobecné vzdělání, kdy se učíme, kde je jaká země a jaké tam mají náboženství, jak funguje fyzika, chemie, atd... to je podle tebe jen hromada informací, které zaplácnou náš mozek a často je ani nepotřebujeme.

Já bych si ale dovolila oponovat. Myslím si, že když totiž nemáš alespoň minimální všeobecné vzdělání a povědomost o věcech jako třeba jak žijí lidé v různých zemích, tak to vytváří nevědomost a nevzdělanost. A ta je z mého pohledu velmi nebezpečná, protože vytváří mezi lidmi nenávist a xenofobii.

A bych se trochu ospravedlnila, tak musím říct, že jsem antropoložka. Studovala jsem tudíž různé kultury a společnosti a učila se, jak se máme vzájemně respektovat bez toho, aniž bychom chtěli druhé měnit. Ale s čím se často setkávám je to, že nevzdělanost a nedostatek informací, kdy lidé o něčem nikdy neslyšeli nebo se o to nezajímali, vytváří strach. Protože lidé se neznámými věcmi cítí ohroženi. A potom to může vytvářet násilí a nebo to ani ne, ale prostě rezistenci a xenofobii. Co si o tom myslíš? Možná míchám jablka s hruškami, ale osobně mám pocit, že základní všeobecné vzdělání je velmi důležité. Nejen zaměřování se na individuální talenty, což si taky myslím, že je zásadní. Ale prostě bych všeobecné vzdělání úplně neeliminovála.

T: Tak to já v jeho úplné vypuštění věřím a řeknu ti proč. Můžeme si být jisti, že se budou lidé vždycky bát všeho, čemu nerozumí?

K: Dobrá otázka...

T: Tohle je právě jedna z těch lží, které si lidstvo udržuje. Protože kdyby to tak bylo, tak by se nikdy žádné batole nepouštělo do ničeho nového. Ale ono je to přece opačně. Lidé naopak jdou tomu, co neznají, vstříc. Taky proto je to taky druh s takovým růstovým potenciálem. Když je pro lidi něco nové, tak nad tím užasnou, což je přesný opak toho, co popisuješ.

Tudíž mi si léta předáváme lež o tom, že nevědomost v nás vyvolává strach a tak se snažíme všemu porozumět. Hlavně ti, kdo jsou přesvědčeni, že nevědomost představuje nebezpečí.

K: No, tak to jsem přesně já!

T: Když se bojíme věcí, kterým v uvozovkách nerozumíme, tak si vlastně jen do něčeho projektujeme něco, co tam ve skutečnosti není. Není to tedy tak, že se díváme na něco, čemu bychom nerozuměli, naopak si myslíme, že tomu rozumíme a přitom vůbec. Takže důvod proč se třeba bojíme jiné kultury je ten, že si do ní a o ní projektujeme vlastní představy. Není to tak, že o nich nic nevíme a proto z nich máme strach.

K: Takže je to ve výsledku vlastně jenom otázka toho, že chci mít všechno pod kontrolou? Protože když něčemu nerozumím, tak mám pocit, že jsem v nebezpečí... Chci tudíž všemu rozumět, abych věděla, co můžu očekávat?

T: Jo. Pro tebe je otázka vzdělanosti otázkou bezpečí. Ale zároveň špatně interpretuješ, co se děje, když napadáme jinou zemi se zbraní v ruce. No, buďme upřímní, moje země je postrachem Vesmíru, takže řekněme, že sledujeme jak Američani pro změnu opět zasahují na Blízkém východě a ty se na to díváš a říkáš si, "Tyjo, kdyby se tak tu kulturu naučili chápat! Pak by nemusela být žádná válka a všichni by byli v bezpečí."

K: Ty mi čteš myšlenky?

T: Jenomže tak to není. Je to tak, že Američani mají představu, že tyhle země jsou primitivní, že to tam není v pořádku, že by neměli vést Svatou válku, která existovala ještě dávno předtím, než my se vůbec stali státem a už tak máme představu o tom, jací by tamní lidé měli a neměli být a žádná míra školního vzdělávání o tom, jaký vedou život, nám neumožní je pochopit.

Jediný způsob, jak si to opravdu zažít, je posadit všechny ty děti na letadlo, dovézt je tam a nechat je, aby si to všechno přímo prožily. A já jsem první, kdo řekne, že všechno je možné, ale v současné době je tohle velmi těžko proveditelné. Tudíž do školní třídy nelze přinést takovou zkušenost, která by dětem přinesla plné pochopení tamního způsobu života.

Pokud se ale učíme individuálně, tak je to fantastické, protože potom věnujeme pozornost jen tomu... protože tady nejde o žádnou schopnost! Tyhle věci jdou mimo schopnosti. Třeba je někdo jako ty zapálený pro antropologii a jeho zájem potom směřuje k učení se o různých kulturách. A tak je to správně. Ale pokud se snažíme všechny děti donutit znát to a to a to, potom jim vlastně říkáme, že my víme nejlépe, co je pro ně dobré vědět. Důvodem je, že se domníváme, že až vyrostou a někdo jim dá do ruky samopal, tak díky tomu nebudou nebezpeční. Rozumíš?

K: Naprosto.

T: Tak pojďme ještě dál. Tohle totiž vyvěrá z našeho pocitu nesvobody a bezmoci, který nás vlastně k tomu, abychom škodili jiným kulturám, vede. Člověk, který je svobodný a srovnaný sám se sebou, je šťastný a učí se jen tomu, čemu chce, vlastně ví, že může pochopit cokoli na světě, protože už ví jak na to. A ví, že ho tohle učení posiluje a proto se vůči němu necítí bezmocný.

Zkrátka pokud se třeba potká s někým novým, nebude mu nijak vzdorovat, ale půjde mu naproti. Musíme tedy vytvořit takový vzdělávací systém, v němž nebudou mít děti, bez ohledu na to, co je o světě učíme, žádný pocit bezmoci, který by je nutil naběhnout do jiných zemí se zbraní v ruce. Protože je to právě vzdělávání, které nás ve výsledku k takovým věcem dožene. Ukazuje nám různé země a kultury a učí nás, že tohle a tohle je to špatně a to je taky důvod, proč v sobě nosíme tolik předsudků vůči druhým, které nám vůbec nejsou přirozené. Lidskou přirozeností je přesný opak.

K: Takže ideálně bychom měli každého nechat, aby si vybral cestu, kterou od začátku chce, nechat ho dělat to, co se mu líbí, co ho naplňuje a učit ho třeba jenom nějaké principy...?

T: Něco mě napadlo! Vážně bys mě potěšilo, kdyby ses naučila víc o konspiračních teoriích.

K: Dobře... proč?

T: Žádný dobrý důvod nemám. Jen to tak říkám, protože takhle ty se staviš k fungování škol. Ty si myslíš, že všechno bude lepší, když budeme lidi učit o jiných kulturách na zemia já můžu hrát tu samou hru. Můžu říct, že se bojím, že se necháš požrat tímhle systémem. Že ti nemůžu důvěřovat v tom, že víš sama nejlíp, jak být dobrým člověkem. Že se prostě necháš zaslepit systémem a lidmi v něm a proto bys měla naučit něco o konspiračních teoriích.

Copak je to pravda? Máš pocit, že jsi nějaký hrozný člověk, co bude dělat špatné věci, protože nevíš nic o konspiračních teoriích? Máme v sobě totiž přesvědčení, kterého se musíme zbavit a sice že lidé jsou z podstaty špatní a že jakmile výjdou z lůna, tak vzdorují všemu, co neznají a tak je musíme nějak zasvětit. A to je taky jedna z nejdůležitějších věcí, kterou chci, aby si lidé myslet přestali.

Všichni už jsme se dokonalí narodili... a jsme takoví i teď. Nemusíme se bát, že někdo půjde do světa a vytvoří něco, co nám není přirozené. To všechno je jen vedlejší produkt toho, co děláme teď a sice že bereme dokonalou lidskou bytost, připravenou tvořit a učit se a řekneme jí, "Tohle se učit nebudeš, takovou svobodu nedostaneš." To je to, co vytváří v člověku rezistenci, že potom naběhne do jiné země se zbraní v ruce, protože tamní lidi nesnáší. Ne proto, že jim nerozumí, ale proto, že je vyloženě nenávidí. Dopředu už o nich totiž má nějakou představu danou výchovou. Nenávist proto není nijak přirozená.

K: A jak se to teda dá udělat v praxi? Doufám, že nevadí, že se ptám, ale ty svého syna učíš doma? Nebo jak to budeš mít? Protože já myslím, že máš pravdu když tě poslouchám, tak to všechno dává smysl, ale jak to aplikuješ to praxe a do běžného života? Protože všechny děti prostě chodí o školy a tam se teda učí různé věci a pokud vychováváš svoje dítě jinak, potom se z něj

automaticky stává tak trochu outsider a hned tu máme jiný druh rezistence nebo dokonce jisté trauma. Takže jak se tomuhle vyhnout?

T: Já se tomu vyhýbat nechci. Myslím, že to je součástí zkušenosti mého syna v tomto životě. Můj úkol je umožnit mu všechno, co on bude cítit, že je v souladu s jeho pravým já. Pokud bude chtít do školy, potom půjde do školy. Ale musí to být jeho iniciativa. Když se bude chtít učit doma, bude se učit doma a já mu zařídím učitele, co ho naučí to, co ho bude zajímat. Prostě ho jenom nechám, aby žil svůj život. On věděl, do čeho jde, když si zvolil tento život. Což znamená, že on už ví, na čem je. Jediné, co musím já udělat jako milující matka, protože to dělám ráda, je umožnit mu jít po cestě osobní svobody.

Takže dneska chce třeba chodit na kytaru, zítra třeba bude chtít jít do školy za ostatníma dětma. Tak proč ne? Jen ať se druží! Což ale neznámá, že bych mu přitom neříkala, co si o našem školství myslím... Budu mu říkat, jak si myslím, že je důležité, aby se sám rozhodl, co se chce učit. A jestli mi řekne, že už do školy nechce, že chce radši dělat něco jiného, tak mi věř, že ho odtamtud dostanu tak rychle, že se ani nestihne divit.

Co se týče mého syna a školství, tak mu prostě jen chci dát možnost odejít, protože není nic jednoduššího, než si vzít školní osnovy k vlastní potřebě. Nejsem tu od toho, abych mu říkala, co se má a nemá učit. Jsem tu od toho, abych ctěla jeho vlastní proces učení. Proto to nejlepší, co můžeme pro kohokoli udělat, je, že mu pomůžeme iniciovat vlastní způsob učení.

Zamysli se třeba nad tím, co dělají ti nejchytřejší a pro lidstvo nejprospěšnější lidé na této planetě. Jsou to většinou jedinci, kteří jsou do něčeho fakt zapálení a mají se rádi natolik, že za tím jdou a ztrácí při svém zájmu pojem o čase. Tomu se říká učení z vlastního popudu a my učíme své

děti jak tohle nedělat. A to je problém! Protože honba za poznáním je zásadní složkou svobody. Je zásadní součástí pocitu sebe-realizace. Takže pokud chci, aby mé dítě bylo šťastné, potom mu umožním nacházet jeho vlastní odpovědi. Umožním mu učit se to, co bude samo chtít. Vážně je to tak jednoduché.

A zítřek bude jiný, než je dnešek. Takže v budoucnu tu už bude dost rodičů, kteří budou mít dost škatulkování a toho, jak se jejich děti učí nemyslet, že náš vzdělávací systém to brzy začne odrážet. To vytvoří nové příležitosti a situace se bude zlepšovat, takže děti budou mít možnost alternativního školství. Teď ji nemají. A proto já teď budu postupovat krůček po krůčku a nemám žádný pocit selhání, že můj syn si s tím nebude vědět rady, protože on věděl, do čeho se mnou jde. Stejně jako jsem já věděla, že mě půjdu do běžné školní třídy.

K: Takže tu máme asi poslední otázku, protože čas se nám nachýlil a já tě nechci moc dlouho držet.

Já jsem tu otázku zapoměla! Já furt všechno zapomínám.

Už vim! Kdy přijedeš do České republiky? Na to jsem se chtěla zeptat.

T: Rozhodně se tam chystám!

K: No, měla bys přijet! Alespoň do Evropy. Plánuješ sem nějakou cestu nebo workshop?

T: Jo! V listopadu budu v Londýně.

K: Tak to bychom měli něco zorganizovat s Jurajem.

T: To by bylo bezva. Protože jak říkám, já jsem hrozně zvědavá! Když jsem někde, kde je to pro mě nové, tak je to se mnou těžké. U sebe doma jsem pohodě, ale když mě dovezeš do nějaké nové země, tak jsem jak 3-leté dítě. Dělalí si ze mě srandu, že jsem jak ze splašených vajec, protože chvíli se někým seznamuju, pak zase zírám do stropu...

K: No, já vlastně pracuju jako průvodce, tak tě kdyžtak můžu provést Prahou.

J: A taky tu máme bábovku!

K: To je ta buchta... Tak my ti hrozně moc děkujeme, Teal. Bylo to skvělé! Jsi úžasná, já tě vážně obdivuju a doufám, že jednou taky budu mít všechny odpovědi a že už se sebou nebudu muset bojovat.

T: No tak já ti povím něco zajímavýho, chceš? Ty už všechny odpovědi dávno máš! To je taky jediný důvod proč to s tebou všechno tolik rezonuje. Protože to pro tebe není nic nového. Prostě se jen rozpomínáš na to, kdo opravdu jsi. My ostatní v tebe věříme víc, než ty sama....

K: To je dobré vědět. Asi je to pravda. A to je další věc, že je vždycky o tolik jednodušší vidět věci u druhých, než u sebe.

T: Tak na to lze říct, že jsi sešla do fyzické dimenze s celou řadou projekcí sebe sama, právě abychom ti o tobě mohli my ostatní něco říct. Takže když ti teď o tobě něco říkám, tak to vlastně říkáš sama sobě... a tudíž už o sobě všechno dávno víš. Bereš na sebe příliš zodpovědnosti a to ti neprospívá. Spousta duchovních lidí ráda říká, že je vždycky jednodušší vidět věci na druhých, protože to používají jako výmluvu pro vztah, který mají sami k sobě.

Ale to je v pořádku! Jsme tu od toho, abychom pochopili, že jsme jedno, ale každý máme svojí vlastní perspektivu, která má své jméno, ale ve skutečnosti jsi to všechno ty dívající se na sebe sama z různých úhlů pohledu. Takže místo toho, abychom si říkali, že ostatní nás vlastně znají lépe než my sami, tak si řekněme jak je to doopravdy. A sice že je úžasně prospěšné pochopit jednu perspektivu z perspektivy druhé. Chápeš?

Důvodem, proč to tak je, je to, že je to z pohledu Vesmíru hrozně prospěšné. Já se na tebe dívám z jiného úhlu, než ty sama na sebe. Takže je jasné, že uvidím jiné věci! Takže namísto toho, abyses tímhle trýznila, což mimochodem děláš, protože já vidím, jak se tvoje energie snižuje... tak namísto toho, abyses tímhle trýznila, raději pochop, že tak to prostě má být. Ostatní nás vidí jinak, než my sami, protože prostě zaujímají jiný pohled.

K: Já nevím, co se stalo, ale zaseklo se to a my už tě nevidíme, jenom tě slyšíme.

T: Tady je to to samé!

K: Fakt? Máš mě taky zaseknutou?

T: Jo.

K: Tak my ti ještě jednou hrozně děkujeme, Teal.

T: Já děkuji vám. Mám vás ráda!

K: My tebe taky! A užij si dnešní slunovrat!

T: Díky! Tak se mějte. Ahoj!

K: Ahoj!